

OPINIÓ 9 novembre 2016 2.00 h

VUITS I NOUS

Introducció de novetats

MANUEL CUYÀS

Ahir els parlava del llibre que ha sortit amb les cartes que es van escriure el traductor Jordi Arbonès i l'escriptor Joaquim Carbó, un amb residència a Buenos Aires i l'altre a Barcelona. Al començament de l'article establia un minúscul paral·lelisme

“Els ordinadors i el Google ens han canviat també la manera de redactar

amb la correspondència de Joan Sales, Mercè Rodoreda, Armand Obiols, Josep Carner... Hi vull tornar. Els fets personals, polítics o culturals que s'explicaven aquests últims autors, els “vells”, tenien una natural evolució però la tècnica que utilitzaven per expressar-los, no. Quan començaven a escriure ho feien a mà o a màquina, i d'aquí no es movien fins que la correspondència s'acabava o interrompia. Un cop tenien les cartes rubricades les introduïen en un sobre i sortien al carrer per comprar un segell i tirar-les a la bústia. Enllestits aquests tràmits es disposaven a esperar la resposta, que podia trigar setmanes i que exigia els mateixos moviments per part de l'altre corresponsal.

Arbonès i Carbó, que s'escriuen entre 1967 i 2001, comencen fent-ho a màquina i acaben usant l'ordinador. I si no s'envien els darrers escrits primer per fax i més tard per correu electrònic, sistemes que Arbonès acaba adoptant per transmetre les seves traduccions, només pot ser degut al fet que els dos homes, per inèrcia o per una reverència al paper, van preferir seguir confiant en el servei de correus. Deia ahir que la correspondència entre Arbonès i Carbó és la crònica d'una època. Ho és també de com les noves tecnologies es van anar introduint a l'època. Sales,

Rodoreda i tots els altres feien servir les eines que els seus pares i avis ja manejaven. La revolució de les comunicacions l'hem viscuda nosaltres. Això és cosa sabuda, però és bo que Carbó i Arbonès ens ho recordin, no fos cas que alguns acabessin pensant que els ordinadors i els telèfons mòbils han existit sempre. Arbonès i Carbó primer observen els ordinadors amb reticència. Al final se n'expliquen les meravelles amb una il·lusió que faria riure si no fos perquè tots hem passat pel mateix procés.

En una carta, Arbonès explica que ha anat a San Martín de los Andes, al centre de l'Argentina, tocant a Xile. “Un lloc paradisiac”, diu, i el descriu a Carbó per fer-li denteta i animar-lo a anar-lo a veure. He posat “San Martín de los Andes” al Google i el “paradís” se m'ha fet present. Si Arbonès, mort el 2001, hagués atrapat aquest servei, s'hauria estalviat paraules. Fins i tot la manera de redactar hem canviat.

L'altre dia, un amic que va conèixer Francesc Català-Roca em deia que el fotògraf li havia fet un vaticini: “Tu i jo assistirem al dia en què es vendrà l'últim rodet en blanc i negre.” Català-Roca, no, però el meu amic i tots hem viscut el dia en què es va vendre l'últim rodet en color, i qualsevol rodet.

AUTOR

**MANUEL
CUYÀS
GIBERT**

ALTRES
ARTICLES DE
L'AUTOR

**El
monstre
Trump**